

De vreemdste oudejaarsavond

En toen kwam oudejaarsavond. Bogotá, december 2009.

Wat doe je als je niet weet hoe je een lange oudejaars avond moet volmaken? Als al je vrienden er tussenuit zijn getrokken? Je collega's ook vakantie hebben. En je familie ver weg is.

Een van m'n favoriete bezigheden oppakken.

Dus: De wandelschoenen aantrekken!

De voordeur van het huis waar ik verblijf trek ik achter me dicht.

Waar naar toe?

Om te beginnen: op naar de Avenida 68 en daar richting het zuid-westen. Dat is een bekende, mooie en vaak gezellige route. Prima? Onderweg dan maar.

Het was inderdaad weer gezellig, overal kwam je mensen tegen. Ze liepen rond, slenterden, zaten op bankjes of stonden te kletsen. Ook op deze avond was, na het ondergaan van de zon, de drukte van het verkeer nog niet geminderd. Ik zag hoe de bekende gele taxi's kris kras tussen de, in allerlei kleuren uitgedoste, bussen door reden.

Toen ik de loopbrug bij de rotonde met de Calle 63 passeerde, moest ik weer denken aan de 3 kinderen die daar enkele weken geleden zaten; die dag was nog niet ver gevorderd, maar toch zagen ze er uitgeput en vermoeid uit. Zo te zien, moesten ze nog veel verkoopwaar aan de man te brengen. Een brok in m'n keel.

Bij de ingang van het Parque Metropolitano Simon Bolivar aangekomen zag ik dat daar nog steeds kraampjes staan, 'the die hards' van de straatverkopers. Zeker wanneer je beseft dat de meesten dagelijks vanaf 6 uur 's-morgens daar aanwezig. En nu, nu was het ook al over achten.

Het lange viaduct over de Avenida Eldorado geeft altijd een spectaculair uitzicht over de weg naar het vliegveld. Nadat ik er voorbij was, begon het rustiger te worden

Ter hoogte van Continautos bedacht ik me dat in het centrum het jaarlijkse grote oudejaarsfeest wordt georganiseerd. Eén van de grootste banken en één van de belangrijkste TV stations organiseren het samen. De bus pakken? Nee joh, nog niet. Wandelen. Immers vandaag had ik er, vanweg mijn werk, al ruim 8 kilometer op zitten.

Tijdens het lopen ontstont een plan in m'n brein; doorgaan met wandelen, naar het centrum. "Hou je er rekening mee dat het vanaf hier naar het centrum meer dan 53 cuadras (11 kilometer) is?"

Bij het gebouw van 'mijn' kerk (Filadelfia Jesús Vive) was het al helemaal donker. Maar zodra ik in de buurt van de kerk Avivamiento kwam, werd het een drukte van jewelste. 'Zeker omdat de oudejaarsavond samenkomst net afgelopen is', memoriseerde ik. Snel liet ik het geroezemoes van de kerk achter me en zo keerde spoedig de rust weer terug.

Om van hieruit in het centrum te komen moet je de Avenida Calle 13 op. Zo gezegd, zo gedaan. Toch nadat ik wat verder de Avenida was opgelopen begon opvallend 'druk' te worden. Maar, dat 'drukker worden' was een verandering die ervoor zou zorgen dat dit de merkwaardigste oudejaarsavond in jaren zou worden.

Hoe zo? Allerlei mensen: ze bewegen, schuifelen, staan stil of hangen rond. Die drukte? Veroorzaakt door straatbewoners die tevoorschijn kwamen om aan het einde van de dag nog wat bij de vuilnis te kunnen bemachtigen. Niet wetende dat in de komende drie kwartier van m'n wandeling deze 'drukke' langzaam over zou gaan naar het échte straatleven, struinde ik verder. Een straatleven zoals de meeste mensen niet kennen of maar enig besef van hebben. Tijdens deze stevige wandeling ontstond een nog grotere bewogenheid voor de straatbewoners.

Het is inmiddels 10 uur, straatlantaarns doen hun best de omgeving te verlichten. In zo'n lichtbundel zie ik hoe een vrouwtje rondhangt. Ze draagt een afgeleefde jas waarvan je allang niet meer kunt zien wat de originele kleur was. Ze heeft een broek aan die zo goed als stijf staat van het vet. Ze heeft een bijna nieuwe muts op; de nog felle kleuren steken af tegen haar grauwe en bevulde kleding. Ze gaat zitten om haar bezit te tellen; een paar flesjes, een stuk touw en twee doosjes. Zorgvuldig doet ze het boeltje in een plastic zak. Je zou toch zeggen dat haar ogen vol van verdriet moeten zijn, maar als ik goed kijk lijkt het alsof er ondanks de vele rimpels in haar gezicht, een soort blijdschap van haar af straalt. Van afstand zie ik hoe ze één van de doosjes uit de zak pakt en openmaakt. Langzaam en onopvallend loop ik in haar richting. Nu zie ik het; in het doosje zitten klipjes. Wat voor klipjes? Van de drankblikjes. Ze leveren geld op, weet ik. Het vrouwtje ziet me en slaat haar armen om het doosje. Tussen de vele rimpels door komt een glimlach tevoorschijn. Geluk? Zou het zijn door haar 'rijkdom', haar 'bezit', de paar dingen die ze heeft kunnen bemachtigen?

De vreemdste oudejaarsavond

Even verderop zie ik dat er en op straat en in de vuilnisbakken allerlei plastic etensbakken liggen. Zou er een restaurant of Mac D. hier in de buurt zijn? Er zijn twee mannen op het plastic spul afgekomen. Eéntje hangt onderuitgezakt tegen de muur een zak met weggegooid eten te onderzoeken. De ander loopt met een nors gezicht wat rond te neuzen. Hij draait zich om en graait met z'n handen in een van de vuilnisbakken, pakt etensbak na etensbak, haalt met zijn vingers de etensresten eruit en steekt ze vervolgens in zijn mond. Hij smijt de lege plastic etensbakken weg. Op straat. Hij trapt ze nog na. Aha, zouden daarom al die etensbakken op straat liggen? Hij schopt er nog een paar ondersteboven om te kijken of er nog wat te beleven valt. Nee, niets. Blijkbaar zijn anderen hem voor geweest. Ik ben natuurlijk wel voorzichtig en zoek geen direct contact met ze, want je weet nooit wat deze mensen in hun schild voeren. Toch is dit dé kans van m'n leven om het straatleven van dichtbij mee te maken en te beleven.

Na anderhalve cuadra (zo'n 350 meter) valt me een gekke situatie op. Iemand staat bij een vuilnisbak en waar omheen een heleboel rotzooi ligt. Niets vreemds toch? Ik stop even en blijf van afstand toekijken. Het blijkt dat de vuilnisbak helemaal is leeggehaald, al het vuilnis ligt op straat. Schuddend met z'n hoofd, met z'n armen in de lucht en al pratende vraagt hij zich af hoe mensen het in hun hoofd halen die zooi op straat te gooien. Hij blijft maar rondjes om de berg vuilnis lopen. Voorzichtig probeer ik de persoon te observeren; hij ziet er niet oud uit en heeft nog behoorlijk 'nette' kleren aan. Hij is blijkbaar moe van het rondjes lopen, want opeens ploft neer bij de voordeur van een woning. Even hebben we oogcontact.

Het wordt steeds 'drukker'. Vanuit de verte hoor ik een geweldig krakend geluid op me afkomen. Er komt iemand aan op een fiets? Wat een kabaal. Dit is geen fiets. Waarschijnlijk was het ooit een fiets. Maar deze is geëvolueerd naar een vervoermiddel zonder banden, zonder trappervoetsteunen, zonder spatborden, zonder zadel, het stuur staat scheef en de roest heeft de 'fiets' een creatief kleurtje gegeven. "Een straatbewoner?" vraag ik me af. Rammelend, piepend en knarsend gaat de man me voorbij, een pittige parfum van 'ongewassenheid' fladdert achter hem aan. Hij zwaait en roept me toe: "Hola Hermano, ¿a donde vas? (Hé broeder, waar ga jij naar toe?)" Met een brede glimlach van oor tot oor over m'n gezicht zwaai ik enthousiast terug. Nu voel ik me één met de straatbewoners.

Inmiddels ben ik al ruim 2 uur aan het wandelen als ik bij de immense kruising van de Avenida de las Américas aankom. De drukte zwelt weer aan, het geroezemoes is lawaai geworden. Hier moet ik goed gaan opletten. Waar ga ik naar toe? Welke richting kan ik het beste lopen? Via Calle 6? Bij het Centro Comercial Carrera hangt een aanplakbiljet over de oudejaarsfestiviteiten; 'In het centrum vanaf 12 uur 'fiesta'. Party time. Entree gratis'.

Na enig wikken en wegen besluit ik niet de Calle 6 te nemen, maar door te gaan op de '13'. De drukte van het belangrijke verkeersknooppunt laat ik achter me en naarmate ik verder loop kom ik weer terug in het echte straatleven.

De meest verbazingwekkende figuren kom ik tegen. Mannen met lange grijze krullige baarden, vrouwen met ongekamd verward haar. Velen van hun mager vanwege te slechte voeding. Bijna allemaal zijn ze uitgedost met de meest kleurrijke en veel te grote kleding. Af en toe kan ik m'n lachen niet inhouden. De kleren die ze bij de vuilnis hebben weten te bemachtigen zijn vaak hun grote 'rijkdommen'. Toch zijn het mensen, helaas met een vervallen uiterlijk en niet meer in de beste staat van hun leven. En weet je? Bij velen van hen kan er nog een lach vanaf. "Wat is toch hun geheim?" "Overlevingsdrang?" Hoe kan ik ze toch overtuigen dat JesuCristo van ze houdt?

Ook kom ik een politieagent tegen die vriendelijk naar me knikt en goede nacht wenst. "Buenas noches, señor" wens ik de beste man. Ik ga de brug van 'de N.Q.S.' oftewel de '30' onderdoor. Als ik voorbij een diepe nis van het bouwwerk loop komt er een pis- en strond stank van jewelste m'n neusvleugels beroeren. De straatbewoners, niemand van hun uitgezonderd, gebruiken deze plaats om hun blaas en darmen te ledigen. Ieder mens moet op zijn tijd 'het spul' kwijt. Snel voorbij lopen. Niet ademhalen.

Het leven van de 'gewone' bewoners komt langzaam tot stilstand. De veelkleurige bussen zijn verdwenen, af en toe komt er nog een taxi voorbij. Het loopt tegen elven; je komt nu al straatbewoners tegen die zich 'terusten' hebben gelegd. Het zijn vooral de oudjes. Velen van hun hebben geen kinderen of andere familie die voor ze kunnen zorgen. Dus op straat leven en bedelen tot je erbij neer valt.

De vreemdste oudejaarsavond

Eentje heeft een dun bijna vergane dekbed opgescharreld en over zichzelf heen gelegd. 'Die heeft het 'lekker warm' vannacht', peins ik. Een ander heeft een verrotte deken die veel te kort is; kijk, z'n voeten met versleten schoenen steken er onderuit. Een paar plastic bekertjes die dienen om een gift op te vangen markeren zijn plek. Weer een ander zit bijna rechtop, een beetje hangend, bij de ingang van een verlaten pand. Het is een mannetje met een een puntige neus, zijn ogen staan flauw, zijn gezicht (net als bij zovelen) is zwaar gerimpeld. Zijn rijkdom is een hele dikke wollige jas. In het voorbijlopen kijken we elkaar aan; ik groet hem, waarna de rimpels op z'n gezicht opschuiven en er een brede vriendelijke glimlach te voorschijn komt. Kussen of een matras om op te liggen, nee dat hebben straatbewoners niet, zij zijn door de jaren heen gewend om met het lijf op de koude harde stenen te liggen. Ik wens ze allemaal: "Buenas noches" (welterusten).

Ter hoogte van het winkelcentrum Sabana Plaza kom ik tot ontdekking dat het een hopeloze bende op straat is. Overal zijn vuilniszakken opengemaakt en ook vuilnisbakken leeggehaald. De troep ligt verspreid over de hele weg. Het zal dus niet lang meer duren of de ratten en kakkerlakken zullen zich bij de straatbewoners mengen om van deze onmetelijke vuilniszooi een waar 'feest' te maken. En dat terwijl de Alcaldia Mayor (hoogste Gemeenteraad) nog zo had opgeroepen om op kerst- en oudejaarsavond geen vuilnis op straat te zetten. De grote overal verspreide troep heeft allerlei straatbewoners aangetrokken. Het krioelt er van de mensen, op zoek om nog wat nuttigs te kunnen bemachtigen. Ook nu valt me op dat straatbewoners elkaar niet echt in de weg zitten of gaan vechten om iets zich toe te eigenen.

Aangekomen bij het park San Victorino, aan de rand van het centrum, merk ik dat het beduidend drukker is. Niet met toeristen, die kom je op dit tijdstip alleen maar op de 'Septima' tegen. Hier is het domein van de straatbewoners. Ik besef, dat ik in een vreemde wereld terecht ben gekomen. Sommigen vinden me apart. De meesten negeren me, ze zien me geeneens staan. Een enkeling kijkt me aan, een vluchtig oogcontact. Een glimlach van beide kanten. Compassie welt in me op.

Ik loop verder en kom aan bij het 'straatbewonerscentrum'. Hier krijg je vanzelf, automatisch, de klap van de cultuurshok: hier leven de echte verschoppelingen; allerlei kreupele, éénbenige, blinden, misvormden, doofstommen. Dezen zijn het uitschot. Mijn hart schreeuwt! Verderop lopen echte zotten rond. Halve garen die over de straat rennen en schreeuwen alsof iemand hun achterna zit. Wat kan ik, westerling, voor deze mensen betekenen? Jezus?!

Een groep kinderen loopt te ravotten. Kinderen? Inderdaad. Straatkinderen.

Een paar spelen voetbal met de op straat gegooid vuilnis. Eentje geeft een schop tegen een doos, er blijken oude koekjes in te zitten. De kinderen gillen en stormen als één man op het goedje af. Het is een slaan en schoppen van jewelste, zoveel mogelijk weg graaien. Voor jezelf opkomen is als langer kunnen overleven. Maar toch, wat zie ik. Iets verderop zie ik een knulletje staan, ik schat hem een jaar of acht. Grauwe en veel te grote kleding heeft hij om zijn lijf. Hij stormt niet af op de kapotte doos waarvan de inhoud door de lucht vliegt. Nu komt er beweging in het ventje. Al snel wordt duidelijk waarom hij achterblijft; zijn rechterbeen sleept hij voort, hij kan er dus niet op lopen met wel op staan. De jongen roept wat en gelijktijdig stoppen een paar kinderen met hun spel. De rest gaat door met stoeien, als opeens uit het groepje een wat oudere jongen opstaat en schreeuwt: Basta! (stop). Snel stapt hij naar de kinderen toe die veel koekjes hebben. Haastig en geïrriteerd grist hij wat koekjes uit hun handen. Een meisje dat tegensputtert geeft hij een klap. Met twee handen vol met koekjes beent de jongen met grote passen naar de gehandicapte. De koekjes stopt hij in de zakken van de veel te grote kleding van het knulletje. Hij lacht dankbaar.

Sociale controle? Opkomen voor iemand die het nóg minder heeft. Ook hier wordt liefde gegeven. Wat een beleving, mijn hart is helemaal emotioneel.

Oudjaarsavond? Nee, de straatbewoners hebben nooit een feestdag, hier is het leven hard en gaat het overleven onverbiddeijk door: 24/7. Als straks om 12h het vuurwerk losbarst, zullen de kinderen het enigszins volgen vanaf dit plein. Naar het vuurwerk toegaan? Absoluut niet, daar word je tegengehouden, uitgescholden, weggejaagd en uitgejoeld. Hier op jouw plein word je niet met de nek aangekeken.

De vreemdste oudejaarsavond

Op de hoek met de Carrera 10 is nog een restaurantje open, zou ik? Maar ik loop verder de '10' op, bevangen door dit wonderlijke leven. Even later hoor ik een hevige discussie, ik draai me om. Bij het restaurantje staat nu een straatbewoner te schreeuwen naar, waarschijnlijk, de eigenaar. De beste man wil zijn 'tienda' sluiten, en daarom doet de straatbewoner z'n uiterste best om nog even een laatste hapje, misschien iets van het overvloedige, te kunnen veroveren. Helaas, niets daarvan. Hij driipt mopperend en grommend af.

Dan kom ik bij de kruising met de Calle 19 aan; hier kom ik de eerste echte toeristen tegen, een stel spreekt engels. Nice to hear that! Ook passeer ik een groepje Fransen. Bonnuit.

Hier in deze 'toeristenbuurt' staan links en rechts van de weg wat straatverkopers. Er is veel politie op de been. Bij één van de straatverkopers koop ik een zakje chips. Ik heb het nog geen seconde in m'n handen of er staat een oud mannetje bij me "Of ik ook wat voor hem heb". De roep van z'n krakerige stem klinkt na in m'n hoofd: "Tengo hambre" (ik heb honger).

Bijna twaalf uur, het wordt tijd om naar het feest te gaan. Op naar Parque de la Independencia.

Maar weet je, voordat ik daar zou komen, zou ik nóg meer aangeraakt worden door het medogenloze straatleven.

Ik wil een stuk over de Calle 19 tot aan de Carrera 7 lopen (voor mij enigszins bekend terrein).

Aan de overzijde lopen een paar mensen die echt geflipt zijn. Beiden staan ze met hun handen in de lucht te zwaaien en proberen wat te zeggen, maar er komt niets over hun lippen. Hun ogen rollen in hun kassen, het wil van hun ogen is rood doorlopen.

Een week geleden nog; ik liep 's-middags op het Plaza Bolivar (dat is vlak bij het Presidenciael paleis). Kwam er een vrouw aangelopen die hardop aan het praten was haar hoofd draaiende en draaiende, er was werkelijk niemand in haar buurt waar ze tegen sprak. Demonisch? Misschien wel. De mensen liepen met een wijde boog om haar heen. Ze keken en keken. Het trieste was dat niemand zich om haar bekommerde. Zou ze agressief worden, als je te dichtbij kwam. Ik weet nog heel goed hoe er een rilling door m'n lijf ging.

Na een halve cuadra gelopen te hebben, zie ik een vrouwtje met kromme opengereten benen liggen in de hoek bij de ingang van een huis. Weer die kreet: 'Tengo hambre!' dit keer van in een man in stinkende lompen. Een jong meisje met bevuild gezicht loopt maar een beetje rond te banjeren. Te klappertanden van de kou want ik zie dat ze flinterdunne smerige kleren om haar magere lijf heeft hangen. Het ziet er naar uit dat ze ook geen ondergoed draagt. "Wat erg!" Haar huid is bruinachtig grijs, een smalle dunne arm steekt ze naar voren om een gift te kunnen ontvangen.

Vele, vele gedachten en nog meer stille gebeden met een luide schreeuw vanuit m'n hart gaan omhoog naar de Troon van De Hemelse Vader. Geen waaroms, maar verlangens om te delen. Helaas ben ikzelf zo goed als platzak. Er is één groot verschil: ik heb de Eeuwigheid en de Belofte uit Vaders Boek: IK zal je nooit verlaten! En hun?

Heel vaak kom je mensen tegen met vuile stinkende wonden op armen en of benen, of waar rood vlees naar buiten komt, of waar de ether op de huid zit vastgerot, of zelfs rottende ledematen, om zo aandacht te trekken aan de voorbijganger in de hoop een schamel geldstukje te bemachtigen.

Dan kom ik aan op de 'Septima' oftewel de '7'. Op de rand van de stoep zit een man die z'n verschrompelde benen laat zien, hij poogt een glimlach te tonen "Por favor, señor!" is z'n hopeloze uitroep. Aan de andere kant van de weg zit een vrouw die haar vervuilde vlezige buik laat zien. Met een blanke viltstift heeft ze gemarkeerd waar ze ooit eens is 'geopereerd', wat ziet dit er onsmakelijk uit. Even later komt er een man op me af die om me heen gaat dansen, lachen, springen en zingen in de hoop wat van m'n kostbare chips te verdienen.

De plek waar ik een paar weken geleden twee volledig mismaakte meisjes zag zitten en met betraande ogen me aankeken, is verlaten: "Waar zouden ze toch zijn? Zou iemand voor ze zorgen?"

De man met z'n totaal vervormde gitaar zit er nog steeds; zingen zo vals als een kraai en een gitaar die klinkt naar niks. Een paar weken later kwam ik er achter dat deze man zelfs blind is. Maar toch, ondanks dat, voelt hij 'rijk'; hij lacht, heeft een gitaar en zingt 'de sterren van de hemel'.

De vreemdste oudejaarsavond

Je komt straatbewoners tegen waar een erbarmelijke stank vanuit gaat omdat men in geen maanden of misschien wel jaren heeft gedoucht. Een *indiga* (inlander) moeder met haar vier kinderen zit op de grond in afwachting van een gift van een goede gever. Voorzichtig laat ik een muntje vallen in het metalen kommetje dat op de grond staat. Ik kijk de vrouw aan, haar ogen glinsteren van blijdschap. Het kleinste kind ligt in haar schoot met het hoofd tegen de uitgedroogde borsten van de vrouw; z'n oogjes spreken boekdelen. De andere kinderen, met amper kleren aan, zitten dicht tegen de vrouw aan om nog enigszins de lichaamswarmte van hun moeder op te vangen.

Warmte, naarmate de avond vordert begint het steeds kouder te worden. Twee mannen zijn lege flessen aan het verzamelen, ze beschermen zorgvuldig hun kostbare waar. Zodra ze iemand zien, fronsen ze het voorhoofd en omdat hun ogen diep in de kassen liggen, ziet hun aanblik er angstaanjagend uit. "Hé, niet dichtbijkomen. Dit is ónze rijkdom! Afblijven!" Argwanend observeren ze me. Ik loop met en wijde boog om de twee mannen heen. Met hun donkere blik kijken ze me achterna.

Hoe dicht ik bij het feest kom hoe meer straatverkopers je ziet: "Cerveza, cerveza fria!" (bier, koud bier) Vreemd; het is drukker met straatverkopers dan met klanten. Aha, hier hoor je de muziek van het feest. Na een hoek om te zijn gegaan wordt het opeens erg druk; hier is feest -straatfeest-. Een paar bezopen mannen staan bij een huis de spot met iemand te drijven. Plotseling komt er een man dichtbij me staan, een homo, met een vriendelijke lach en een knipoog probeert hij me te verleiden. Het krioelt van de arme drommels om wat eten en of drinken te kunnen vergaren en tevens wat van het feest te kunnen meemaken. "Señor Jesucristo, U bent voor iedereen hier aan het Kruis gegaan!"

Vanavond is het groot feest; het barst van de kraampjes en stalletjes, de belangrijkste businesses is veel eten en drinken verkopen,. De één heeft nog betere *fritanga* dan de ander. Even verderop zijn de *mazorcas* van hoge kwaliteit. "Holaaaa!", hier moet je zijn voor de beste *obleas*. Daar hebben ze weer hele smakelijke *perros calientes*. Ja, zo kun je nog wel even doorgaan. Door de mensen die op het feest afkomen is er een totaal ander straatleven ontstaan.

Aangekomen bij de Torre Colpatria steek ik de weg over naar het park. Er staat een groot bord: "Entree Gratis!" Let op, je komt echt niet zomaar binnen; alleen volwassenen. Kinderen, beschonkenen en straatbewoners worden buiten gehouden. Je wordt van top tot teen gefouilleerd, geen wapens, geen drugs en geen alcohol. Bij de ingang ligt een onmetelijke berg bierflessen, bierblikjes en zakken vuilnis. Door de controle heen, hier waan ik me weer in de echte wereld.

Ik plof uitgeblust neer op een stenen bank, hoeveel uur heb ik wel niet gelopen? Er komt een jonge vrouw naast me zitten en begint een praatje. Heel spontaan stelt ze zich voor en vertelt dat ze in Bogotá rechten studeert. Ze vraagt waar ik vandaan kom. Vergeet niet dat de nieuwsgierigheid van de mensen hier groot is, zeker als ze iemand met een Europees uiterlijk zien. Opeens komt bij haar het hoge woord eruit: Of ik haar niet een *lechona* (een gerecht van rijst met kip, ham - iets wat ze daar op dat feest bereiden) aan wil bieden. Ik moet even goed luisteren. "Ik, moet jou dat aanbieden?" "Si", zegt ze: "We kunnen ook samen één nemen, ik heb best wel honger". Ze komt nog wat dichterbij me zitten. Ze zal het vast koud hebben. Tuurlijk.

Tjee, ik dacht dat ik van de bedelaars af was. Natuurlijk ga ik er niet verder op in, vanzelf druipt ze na een tijdje af. Jammer het leek wel een lieve spontane meid.

Ik probeer me te ontspannen, dit was een echt lange wandeling. Straks met de bus terug. Met de bus? Inderdaad, weet je nog oudejaarsavond.

Heerlijk even ontspannen, straks begint het vuurwerk. Nu kan ik me nog even afsluiten van het lawaai en geroezemoes. Al snel dwalen mijn gedachten terug naar wat ik de afgelopen uren heb beleefd. 'Hier, in de echte wereld zijn de mensen, daarbuiten is het gedrocht'. Hoe is dit toch zo gekomen?

Cultuurschok? Nee, Compassie!

Het vuurwerk begint. Een schrikbarende hoeveelheid gekleurde slingers en vurige slierten schieten tientallen meters omhoog om tenslotte met daverende knallen uit elkaar te spatten. Het inmens hoge gebouw van Colpatria is verlicht in de Colombiaanse driekleur; geel – blauw – rood.

I ♥ Colombia

PETRUS